

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 199.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128664736/facsimile.pdf> (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

Og saa tav de alle en Stund og stirrede efter Lig-Johanne. Stemningen var blevet saa underlig mat.

Fru Thoras Tommelfingre var atter begyndt at snurre:

— Den Nils, den Nils . . . ! sukkede hun — Hvor er Jorden dog fuld af sørgelige Ting!

— Saa, nu skal Mor til at *tænke* igen! vrissede gamle Seemann og sugede løs paa Piben, saa den skrattede.

Det var fra først af de andre Koner i Familiehuset, Spat-Marie og Maren Ørenvist, der havde sat i Johanne, at hun absolut burde forlange Halvdelen af de Penge udbetaalt, som hendes Mand i sin Tid havde faaet af Nils Uldahl for at gifte sig med hende.

De paastod, at hendes Ære ligefrem krævede det.

Og det var lidt efter lidt lykkedes dem at hidse hende i den Grad op, at hun og Pin'de-Jens endogsaa et Par Gange havde lagt Haand paa hinanden den Sag angaaende.

Men endnu laa Jens da med de femhundrede Kroner i Behold. Og han agtede at forsvare dem til sin sidste Blodsdræbe, sagde han. For var der noget i Verden, der tilhørte ham med Ret og Retfærdighed, saa var det vel Pin'de nok de dyre Skillinger, han havde erhvervet ved at lade sig smede sammen med det Stykke Svinerug af et Fruentimmer!

Sagen var nemlig den, at Jens paa sine gamle Dage, da Maven ikke kunde taale mere, var blevet fanatisk Afholdsmand. Han saa' ikke den Vej længere, en Snaps stod. Hvad han kunde have drukket og horet bort i sin Ungdom, Gudbevares, det blev en Sag mellem ham og Vorherre. Nu taalte han ikke *Lugten* engang hverken af Spiritus eller Fruentimmer. Man blev da vel ældre for at forbedre sig!

Anderledes med Johanne. Alt som Aarene gik, drak hun tættere og tættere og holdt til med Sognets værste Didriker. Og *var* hun ædru en Dag, blev hun syg og laa hen med Opkastninger. Selv Spat-Marie tog Forargelse af hendes Levned og slog Kors for sig og Alexandra, naar hun hørte Johanne lamentere med sine Mandfolk ved Siden af.

Marie havde endogsaa engang sendt sin Mand ind for at